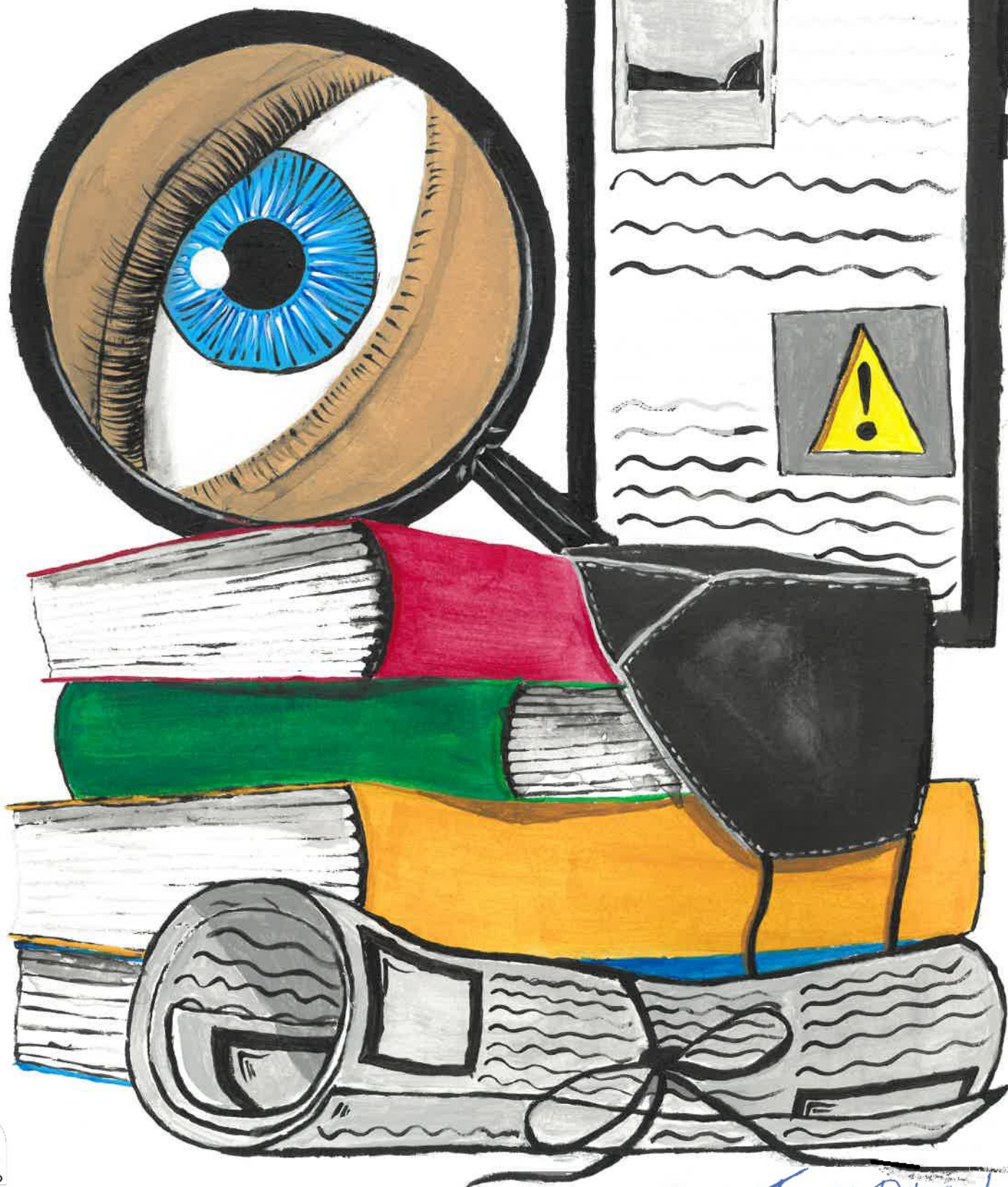


# POSTŘEH 64

Prosinec 2021



# BÝT TAK VTIPNÝ



**Je obtížné být zábavný, ale ještě obtížnější je sršet inteligentním vtipem. Abyste byli opravdu vtipní, tak musíte být chytrí, inteligentní a velmi bystří. Váš inteligentní humor by měl ostatní položit nebo je měl alespoň donutit k nějakému úšklebku.**

Tak to je vám opravdu těžké. Někdy ode mne lidi čekají, že je pobavím, ale já mám zrovna špatný den a nic kloudného mě nenapadá. Prostě se humor někde ztratí.

**Mít dobrý smysl pro humor a umět rozesmát lidi je dar.** Mám smysl pro humor a vtipkuji ráda. Tak doufám, že to umím. Není to jen tak. Každý musí vědět, kdy je to vtipné a kdy už třeba překročil hranici, a někoho možná nevědomky uráží. Nejvtipnější je dělat si legraci z toho, kdo je zrovna s vámi. Humor vám umožní dívat se na život pozitivně, dodávat ostatním lidem dobrou náladu. **Rozdávám ostatním radost, i když se cítím špatně.** Ale ne vždy to funguje.

*Každý je někdy vtipný. Někdo je spíš bohužel trapný.*

Jiný má i takzvaně černý humor. Ten moc ráda nemám. Nemám ráda kombinaci smutných nebo bolestných věcí a smíchu. Přijde mi to jako zlehčování vážné věci, která se stala.

Nejvtipnější člověk, kterého znám, je můj děda. Udělá všechno proto, aby mě rozesmál. Jednou jsme spolu mýdlem pokreslili babičce okna. Sice jsme tam nakreslili babičku, ale děda nějak zapomněl, že byla ta okna zrovna čerstvě umytá.

Dost humorný je i můj kamarád Dan.

Naprosto nejvtipnější je můj kocour. Moc by mě zajímalo, jestli ví o sobě, že je vtipný. Udělá třeba to, že se schová za roh, a když jde táta v noci chodbou, skočí a odrazí se mu od stehna. Ještě se nestalo, aby se táta nelekl a nezakřičel. Nebo nás budí tak, že strčí packu pod peřinu a zatne přímo do palců na nohou.



*Agi Zapletalová, 9.C*

## **Rada na závěr**

Rozpoznejte, kdy lidé nemají náladu na vtipy. Vtipy nemusí být zrovna nejvhodnější, pokud jste s někým, kdo je našťvaný nebo nemocný – ve výsledku se jim akorát zprotivíte.

# 7 pro vás

Povídá pan učitel Láďovi: „Doufám, že tě už nikdy neuvidím opisovat.“ Láďa na to: „Já taky doufám.“

Syn železničáře přijde poprvé ze školy, hodí tašku do kouta a povídá:  
„Pěkný podfuk! Prý první třída a mají tam tvrdý a dřevěný lavice!“

„Mami, dneska se mě ptala paní učitelka, jestli mám sourozence.“  
„A cos odpověděl?“  
„Že jsem jedináček.“  
„A co na to učitelka?“  
„CHVÁLA BOHU!“

Táta říká dceři: „Jestli zítra dostaneš z té písemky horší známku než jedničku, zapomeň, že jsem tvůj otec.“ Druhý den se otec ptá: „Tak co jsi dostala z té písemky?“ Dcera po chvíli odpoví: „A ty jsi kdo?“

Matka: „Dokud nenapiše úkoly, nedostaneš večeři.“  
Syn: „A co je k večeři?“

Co to znamená, když v řadě třiceti netopýrů, visících hlavami dolů, sedí jeden s hlavou vzhůru? Omdle!

Rozmlouvají spolu dvě krávy na pastvě: „Slyšela jste už, že prý lev je král zvířat?“ „Opravdu? A kolik nadojí?“

# KDIBY – CHYBI

ANEŽ

*kdyby nebylo kdyby, nebylo by chyby*

Je *užitečné* spekulovat o tom, co a jak by mohlo nastat, kdyby byly splněny nespílnitelné podmínky...???!!!

Na *zbytečné* otázky se snažily hledat odpověď třídy

8. A + 8. B

## KDYBYCH SE LÉPE UČIL – UČILA



TAK

Jsem bohatý. / Lukáš Mačkal

Byla bych chytřejší. / Sylvie Svozilová

Stejně bych všechno zapomněla těsně před prověrkou. / Viola Bouzková

Šel bych na gympl. / Andrej Jaworek



## KDYBYCH DOMA VÍCE POMÁHAL – POMÁHALA

TAK

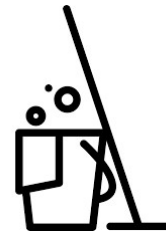
Máma není našťvaná. / Teodor Novotný

Tak bych měla víc pochval. / Simona Zeidlerová

Dostával bych víc peněz. / Jakub Hart

Udělal bych větší radost rodičům. / Daniel Richter.

Potěším mámu a tím i sebe. / Honza Ivánek



## KDYBYCH VŮBEC NEPOUŽÍVAL – NEPOUŽÍVALA VULGÁRNÍ SLOVA

TAK

Tak bych nenašťvala. / Nelly Czerneková

Byl bych plný vzteku. / Teodor Novotný

Cítila bych se divně, ale zvykla bych si. / Denisa Hammerová

Tak by mi to trochu vadilo, protože zanádat si potřebuju. / Radovan Salaj



## KDYBY SE LIDÉ MĚLI VÍCE RÁDI

TAK

Tak je mám taky rád. / Lukáš Mačkal

Bylo by více lásky. / Viktorie Otrasová

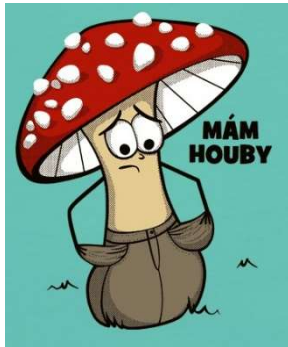
Nemusela bych kolem sebe poslouchat stále hádky. /  
Simona Zeidlerová

Bude lepší svět. / Sebastian Výmola

Nevznikaly by zbytečné konflikty. / Honza Ivánek



## KDYBYCH NEMĚL – NEMĚLA PENÍZE



TAK

Více bych šetřil. / Marek Škrabal

Snažila bych se najít práci. / Sylvie Svozilová

Nemám nic. / Simona Šanovská

Tak si půjčím od kamaráda. / Matěj Rolenc

## KDYBY MĚLY ČESKÉ RODINY VÍCE DĚTÍ

TAK

Byly by plné školy. / Jan Kulda

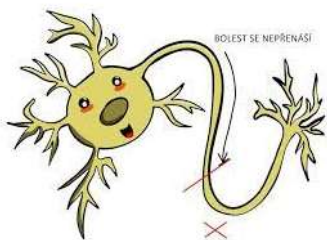
Jsme větší republika. / Lukáš Mačkal

Měly by se o ně dobře starat a věnovat se každému stejně. / Natálie Feketová

Bylo by až moc lidí. / Ondřej Žák



## KDYBY NEBYLA BOLEST



TAK

Tak by mě pořád nebolela záda. / Marek Škrabal.

By byl život jiný. / Andrej Jaworek

Bylo by to super. Zlomím si nohu, nebude mně to bolet a zůstanu doma. /  
Viola Bouzková

## KDYBY NEBYLO ŠKOL

TAK

Snažila bych se naučit něco doma. / Simona Zeidlerová

Nemám kamarády. / Adéla Hořavová

Byli bychom hloupí. / Daniel Richter

Byl by tohle ráj, ale zároveň by lidi uměli úplněj prd. / Viola Bouzková



## KDYBY MI ZBÝVAL DEN ŽIVOTA

TAK

Dělal bych si, co bych chtěl. / Teodor Novotný

Tak ho budu chtít prožít co nejlépe. / Sebastian Výmola

## KDYBYCH SI MOHL – MOHLA VYBRAT, KDE CHCI ŽÍT

TAK

V Česku – spokojeně s rodinou. / Sylvie Svozilová

**Chci žít tam, kde nyní. / Teodor Novotný**

**Bych si vybral nějakou pláž. / Jakub Čejka**

**Bych chtěl žít v Polsku. / Daniel Zouhar**



## KDYBYCH MOHL – MOHLA VRÁTIT ČAS

**TAK**

**Byl bych vděčný. / Teodor Novotný.**

**Žiju v Londýně. / Lukáš Mačkal**

**Vrátím se do 2.-4. třídy. / Honza Ivánek**

**Vrátil bych se tam, kde bylo všechno v pohodě. / Daniel Horňák**



## KDYBYCH SI MOHL – MOHLA VYBRAT NĚJAKOU SUPERSCHOPNOST

**TAK**



**Umět ovládat věci myslí. / Simona Zeidlerová**

**Teleportaci v čase. / Adam Komínek**

**Létání. Protože miluji tu volnost, když vás neomezuje gravitační síla. / Jan Crhonek**



M u s í m

M u s í m

M u s í m

## Co **musím**?

Jsem ještě dítě, které nevydělává a je závislé na rodičích. Mé **musím** si můžu rozdělit na ta, která opravdu **musím** a která jsou mojí povinností. Patří sem například chodit do školy, což je ze zákona povinné.

Další **musím** patří mezi moje povinnosti, které vykonávám doma. Rodiče mi je například uložili.

Uklidit pokojíček, vynášet odpadky apod.

Moje babička například vždycky říká: "**Musím** jenom zemřít."

Což je pravda, ale takto toto vnímat nemůžeme.

Pro mě je opravdu nejdůležitější chodit do školy. To opravdu **musím**.

Je obecně známo, že spousta dětí nemá školu ráda. Chce se po nich, aby se namáhaly přemýšlením, což by ale mnohem raději vyměnily za běhání venku či za hru s čímkoli. Raději by si hrály na pískovišti, řádily na houpačce, koukaly na televizi nebo seděly u počítače. Lavice je tolik neláká.

Těmto malým školákům zatím nedochází důležitost vzdělání, které ovlivní jejich život.

Později si uvědomí, že plnění povinností ve škole i doma za psacím stolem, kdy venku bylo krásně, a ony musely dělat domácí úkoly, nepřijde vniveč. Uvědomí si také, že ono **musím** se opravdu vyplatilo.

Sám si nyní uvědomuji, že i když do školy **musím**, a plním své povinnosti, tak to vlastně dělám automaticky, a vůbec mi nepřipadne, že bych měl konat jinak. Nikdo mě **nemusí** nutit ani říkat, abych si to své **musím** udělal.

*Tomáš Jančík, 9.C*

# OMLUVA ↔ ODPUŠTĚNÍ

**Omluva může projevít, že váš přešlap nebyl úmyslný, nebo že jste dané osobě nechtěli ublížit.**

*Nejlepší omluvou je změna chování.*

*Odpouštím ti :-)*

Tato slova, vyvolají zpravidla pocit radosti a úlevy. Zbavují myšlenek, které vás až do této chvíle tížily. Je důležité najít cestu k odpuštění, stejně tak i hledat slova k omluvě.

Omluva napravuje vztahy. Pro některé lidi je velmi těžké přijít a říct promiň.

Včasnou omluvou nemůžeme nikdy nic pokazit.

Když jeden druhému hodně ublíží, ukřivděný člověk je smutný.

Toho, kdo dokázal ublížit, jistě také něco trápí.

Čím déle budeme myslet na to, jak nám dotyčný ublížil, a neodpustíme mu, tím déle nás pocit ublížení bude držet.

Mohou vzniknout situace, kdy je někdy velmi těžké umět odpustit, nebo se omluvit. Myslím, že je třeba se to učit.

*Veronika Začalová, 9.C*

# Nejkrásnější dárek

Pro každého z nás představuje nejkrásnější dárek něco jiného. Pro ty nejmenší to může být třeba nějaké autíčko nebo panenka v kočárku, pro ty starší to může být nějaká počítačová hra nebo elektronika. Nejstarší potěší například šperk nebo vysněné auto.

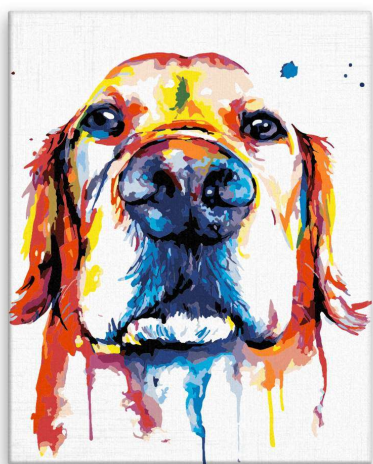
Když jsem byl ještě malý, nejkrásnějším dárkem mohlo být prostě všechno, co jsem dostal.

Ke čtvrtým narozeninám jsem dostal parádní šlapací traktor s vlečkou. Jezdil jsem po zahradě a pomáhal cokoli odvézt.

K mým desátým narozeninám přibyl pingpongový stůl, a každý rok tak můžeme pořádát turnaj.

Ve dvanácti byl pro mne nejkrásnějším dárkem mobilní telefon, který jsem si moc přál. Je ale pravda, že nejvíc ze všeho si přeji, a to se mi ještě zatím nesplnilo, mít psa.

Představuji si, že jednoho dne na mne bude čekat v krabici, obvázané velkou mašlí, ten nejkrásnější dárek. Malý a roztomilý kamarád. Jaké bych mu dal jméno, to ještě nevím, až podle toho, jak bude vypadat. Ale každopádně bych si s ním pořád hrál, staral bych se o něj, chodil s ním na procházky a na cvičák. Byli bychom určitě ti nejlepší parťáci. A postavil bych mu tu nejkrásnější boudu na světě, aby měl kde bydlet.



Každý rok, když mám narozeniny nebo jsou Vánoce, tak si tajně přeji, abych takový dárek dostal. Tak snad letos by se mi můj sen mohl splnit a já dostanu ten nejkrásnější dárek.

*Jiří Hanák, 9. C*

# Nejcennější, co mám

## Rodina

Toto slovo zná každý. Láska, obětavost, strach o druhé, ale i něco víc.

**R** jako **Radost**. Radost prožívá každý člověk a v rodinách jsou tyto chvíle nejcennější. Stejně jako jinde i v mé rodině si těchto okamžiků velmi cením a snažím se jich prožít co nejvíc. Tyto radostné chvíle jsou okamžiky, které si člověk z dětství pamatuje nejlépe.

**O** jako **Ochrana**. Nejen radost, ale i ochrana je velmi důležitá. Pocit bezpečí a ochrany je v rodinách nejsilnější. I malé dítě se cítí nejbezpečněji za máminou sukni.

**D** jako **Družnost**. Nikomu se nelíbí být sám, a proto je zde vždy rodina. Rodina totiž drží pohromadě a málokdy by nějakého člena odvrhla nebo ztratila. Láska dává sílu družnosti.

**I** jako **Individualita**. I přesto, že jsme jedna rodina, jsme pořád každý jiný. Říká se, že rodiny mají tzv. „stejnou krev“, ale i přesto jsme každý originál. Tak to bylo, je a bude.

**N** jako **Něha**. Něha je něco jako něžnost, hebkost nebo útlocit. Tento cit cítí rodiče hlavně k malým dětem. Neznamená to však, že když ji velkým dětem neprojevují, že ji necítí.

**A** jako **Autorita**. Možná si to mnozí ani neuvědomí, ale je to jedna ze základních vlastností rodiny. Tak jako já ji cítím k rodičům, cítí ji i mí rodiče ke mně.

Slovo rodina neskrývá jen tato tajemství. Má jich mnohem víc. Na ty však musí přijít každý sám. Zamyslet se však nad jejím významem by měl každý. Rodina je základ světa. Vždyť právě rodičům vděčíme za to, jak nás vychovali a čím jsme a čím budeme. Nestačí to jen říkat, ale také to dávat najevo láskou, upřímností a pro rodiče velmi cennou poslušností. Rodina pro mě vždy byla na prvním místě.

Pavel Bosák, 9 .C

# Zamyšlení

Život je vždy plný nenadálých překvapení. Těm příjemným se nevyhýbám, ale předvánočním nákupům rozhodně ano. Dnes jsem ale nutně potřeboval olej do své lampy. A obchod leží jen kousek od náměstí. Teple jsem se oblékl a vyrazil do města. Uvnitř obchodu naštěstí nebylo mnoho lidí a také prodavač se zdál být stále dobře naladěný. Olej měli na skladě, rychle jsem nakoupil, zaplatil a těšil se na dobrý čaj, který si po návratu domů uvařím.



Když jsem vyšel na ulici, spatřil jsem malý hlouček lidí stojících u městské kašny. Přemohla mě zvědavost a šel jsem se podívat blíž, abych zjistil, co je předmětem jejich zájmu. Když jsem svou hlavu protlačil skrze dav, spatřil jsem malého chlapce oblečeného do podivně zbarveného oblečení. Spíše to byl dlouhý pestrý plášť sahající až na zem. Visel na něm jako na strašákovi stojícím uprostřed pole. Ale látka, ze které ho někdo utkal, byla nádherná.

„Ty máš, chlapečku, ale krásné šaty!“ Zaslechl jsem zrovna říkat jednu starší ženu.

„Vážně prazvláštní plášť. Odkud ho máš? Takové barvy se jen tak nevidí,“ přitakala vysoká slečna v kožichu stojící hned vedle.

„Můžu vám z něj kousek dát,“ odpověděl chlapec a hned z rukávu odtrhl dva slabé proužky látky.





Obě ženy jeho dárek s radostí přijaly, zběžně poděkovaly a odešly.

„A neměl bys i pro nás?“ žadonily dvě malé děti.

„Ale jistě,“ odpověděl chlapec a utrl další kousky.

K chlapci se poté vztahovaly další a další ruce, do kterých vkládal malé útržky svého pláště. Jeho dobrota však netrvala příliš dlouho. Vše má svůj konec. Nakonec už nebylo nic, co by mohl rozdělit.

Po celou dobu jsem ho pozoroval. Bylo zvláštní, že si nikdo z přihlížejících nevšiml, že se s každým darovaným kouskem stával méně viditelný. Jako by sám byl součástí toho pláště a tím, jak ho ty malé kousky postupně opouštěly, se někam vytrácel. Stále tam ještě stál, ale už byl téměř průsvitný. Skrze něj jsem mohl spatřit zámeckou dlažbu, výlohy obchodů i procházející kolemjdoucí. Splýval s okolím a ve chvíli, kdy rozdal poslední útržek, ho bylo těžké od okolí vůbec rozeznat.

„Pro vás už nic nemám, pane!“ Řekl smutně. Pohlížel jsem v té chvíli přímo do jeho očí, které jako jediné nadále zůstávaly jasné a živé.

„Moc mě to mrzí,“ dodal.

„To nemusí, chlapče! Nejsem tu proto, abych od tebe něco dostal.“

Díval se spíše skrze mě, někam do dálky. Do světa, který viděl patrně jen on sám.

„Není ti zima?“ Zeptal jsem se ho.

Zavrtěl hlavou.

„Nebyla toho krásného kabátu škoda?“ Položil jsem mu otázku, kterou jsem se zdráhal vyslovit, přestože jsem ji měl po celou dobu na jazyku.

„Myslíte, jestli ty malé kousky zahřejí více než celý plášť?“

Přikývl jsem.

„To určitě ne. Lidem ale mají připomenout, že svět je stále ještě barevný.“

„Ale ty...bude ti zima. A nikdo tě neuvidí. Už téměř splýváš s okolím. Ty přece nejsi dlažba a domy s výkladními skříněmi.“

„A kdybych se postavil před les, bude to pak lepší?“

„Kdo jsi?“ Zeptal jsem se zmateně.

„Nebudete se na mě zlobit, když vám neodpovím.“

Asi jsem se zatvářil maličko rozpačitě.

„Možná budete chudší o jednu odpověď, avšak bohatší o další tajemství. Není to přinejmenším stejně krásné?“

Usmál se odzbrojujícím úsměvem dítěte. Poté mě uchopil za ruku. V té chvíli jsem se rozplakal. Nevím proč. Možná mě ho v té chvíli bylo líto. Nebo jsem litoval sám sebe. Snad jsem chtěl vědět víc. Víc o sobě...o tom chlapci, který se náhle tak moc podobal andělovi.

„Krásné Vánoce,“ pravil slabým hláskem.

„Tobě taky. Jestli pro tebe můžu ještě něco udělat...“ Doufal jsem, že se se mnou ještě neloučí.

„Nezapomeňte na barvy.“

„Myslíš ty z tvého pláště?“

„Barvy přece nejsou jen na mém plášti,“ odpověděl a začal se mi nenávratně rozplývat před očima...

„S kým to mluví?“ Zeptala se mladá dívka svého přítele, když kolem mě procházeli. Na okamžik se zastavili a nevěřicně na mě zírali.

„Chlape, dnes jsi pil, že?“ volal na mě ten muž.



„Pojď už, víš přece, že ještě musíme nakoupit ty dárky,“ poskakovala kolem něj jeho dívka. Pak ho políbila na tvář, uchopila za ruku a společně odcházeli náměstím dolů.

„Asi blázen,“ zaslechl jsem ještě jeho hlas.

Setřel jsem rukávem slzy z tváře a pozoroval, jak se rychle vsakují do látky. Něco nyní bylo jinak. Můj kabát. Nebyl to ten stejný, co jsem si odpoledne oblékl. Třpytil se ve světle okolních luceren jako vánoční stromek.

„Měl jsi pravdu,“ zvolal jsem s úsměvem.

Pomalu do mě začal vstupovat mráz večera. Roztřásl jsem se zimou. Pohlédl jsem vzhůru. Obloha byla plná hvězd. Zítra jsou Vánoce. Bylo na čase vydat se nazpět. Již jsem se těšil na teplo domova i vůni horkého zázvorového čaje...

*Redakce*



# Co je mi *nejcennější*?

Co je mi nejcennější? Pro mě je nejcennější rodina a přátelé.

Proč? Jsou pro mě oporou. Pomáhají mi, ať se stane cokoliv. Stojí při mně i v nejtěžších chvílích a nikdy nezklamou. Rodina je můj celý svět.

Přátelé jsou rodina, kterou jsem si vybrala. Rodina cizinců, kteří mě mají rádi takovou, jaká jsem, a nesoudí mě. Přijmou mě, neopustí a já zase je. Všechnu lásku, co mi dávají, se jim snažím vrátet dvojnásobně.

Velice cenná je pro mě i hudba. Uklidňuje mě. Život bez hudby je nudný. Každý potřebuje svůj útěk od reality. Stejně jako hudba i četba představuje útěk do jiné reality. Když čtu, mohu se stát čímkoliv. Mohu se stát čarodějkou, polobohem, bojovníkem, prostě čímkoli.

Nejvíce cenné je zdraví. Víím, ne všichni měli to štěstí. Jsem šťastná, že jsem se narodila jako zdravé miminko. Je mi líto dětí, které mají rakovinu a nemůžou si užívat život. Když znám člověka, který rakovinu dokázal porazit, vidím superhrdinu. Bojoval a nevezal to, a to je hrdinství.

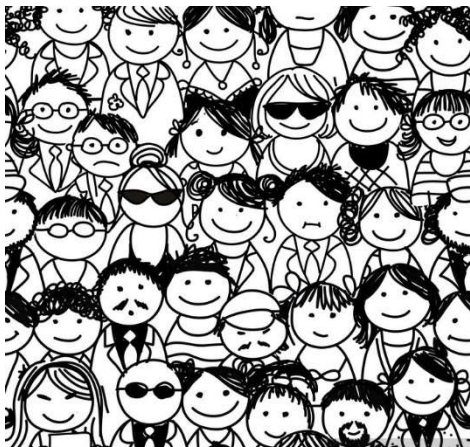
Je mi líto hluchých lidí, kteří si neužijí krásu hudby. Slepých lidí, kteří neuvidí krásu světa. Žádné slovo nedokáže popsat, jak jsem vděčná za to, že jsem zdravá.

Svět je krásné místo a jednou ho chci celý procestovat. Poznávat nové lidi a užít si ho naplno. Život máme jenom jeden, a proto bychom si ho měli vážit a užít. Nečekejte na den, kdy vám příležitost zaklepe na dveře, ale vstaňte a buďte to vy, kdo jí zaklepe na dveře. A co když neotevře? Tak ty dveře vyrazte!



*Kristýna Koutná, 9.C*

# *Kam se ráda vracím*



**Každý z nás se rád vrací někam jinam. Nejčastěji je to určité místo.**

**Kam se ráda vracím já...**

Já se ze všeho nejraději vracím do vzpomínek. Zřejmě se ptáte proč. Protože mohu oprášit skvělé zážitky, připomenout si úžasné pocity, a především zavzpomínat na ty, se kterými se už nikdy nevidím, nebo se s nimi už vidět nemusím.

Je to vždy ten nejkrásnější pocit, když ulehnete do postele a jen si ulevíte, odpadne z vás stres a nic vás alespoň na chvíli netíží.

**Také se ráda vracím do společnosti.**

**Proč?** Uvědomím si spoustu věcí. Např. jak se chovat, připomenout si základy etikety.

**Ráda se do společnosti vracím hlavně kvůli výměně názorů, argumentům.**

*Kdybich teď mohla mít jednu otázku, tak se zeptám zrovna tebe.*

**Kam se rád vracíš ty?**

***Proč?***

*Monika Prokešová, 9.C*



# SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Už od školky jsem měla jedno velké přání, a to umět hrát na klavír jako moje paní učitelka Hanička. Byl to můj sen, který se mi splnil.

Když jsem byla v první třídě, tak mě maminka přihlásila do ZUŠ Plumlov na hru na klavír.

Jednoho dne jsem přišla ze školy a jeli jsme koupit klavír. Bylo tam tolik klavírů, že jsem nevěděla, který si mám vybrat. Jakmile jsem se rozhodla, tak mi rodiče ještě řekli, ať si vyberu ke klavíru stoličku. Byla jsem tak šťastná!

Začátky hry na klavír byly těžké. Nejdříve jsem se musela naučit noty, potom hrát každou rukou zvlášť a nakonec obě ruce dohromady. Když jsem poprvé zahrála na besídce a v sále viděla rozzářené oči mých rodičů, babičky, a dokonce i paní učitelky Haničky, tak mě to inspirovalo k tomu stát se lepší.

Ve třetí třídě mě paní učitelka z klavíru přihlásila do soutěže. Měla jsem připravený repertoár, a ten jsem musela zahrát z paměti.

Vyhrála jsem školní kolo a postup do okresního kola, kde jsem také obsadila první místo. Celý rok jsem pilně cvičila, abych mohla jet na mezinárodní soutěž Amadeus do Brna.

To už byla veliká soutěž. Pamatuji si, jak jsem se hrozně bála. Při těchto soutěžích jsem zjistila, že když sednu za klavír a začnu hrát, tréma opadne a zmocní se mě pocit štěstí a radosti. Velikou odměnou jsou pro mě spokojení posluchači.

V březnu roku 2020 jsem se připravovala na Beethovenovu soutěž v Teplicích a zároveň soutěž ZUŠ škol. Bohužel se soutěž v Teplicích neuskutečnila, jelikož přišel nouzový stav, a soutěž se zrušila.

V soutěži ZUŠ jsem stihla školní a okresní kolo, krajské se už bohužel neuskutečnilo. Velikou odměnou v okresním kole kromě prvního místa bylo udělení zvláštní ceny za provedení skladby Valse Caprice od Václava Kaprála. Když jsem dohrála a uslyšela potlesk, byla jsem šťastná.

Klavír byl pro mě nejkrásnější dárek, za který jsem moc ráda, protože svým hraním můžu potěšit své nejmilejší.



*Lucie Baláková, 9.C*

# Miroslav Zikmund

*(\*14. února 1919, Plzeň – †1. prosince 2021, Praha)*

byl český cestovatel a spisovatel. Spolu s Jiřím Hanzelkou procestovali 112 zemí světa a natočili 4 celovečerní a 147 dokumentárních filmů a napsali kolem 20 knih.



Automobil Tatra 87, se kterým Zikmund (vlevo) a Hanzelka (vpravo) projeli 44 zemí Evropy, Afriky a Jižní Ameriky.



Kdybyste měli možnost se zeptat na některou z jeho cest, tak by mu to udělalo nesmírnou radost.

Velmi rád si o svých cestách s někým povídal.

Jestliže byste jej znali jako naše Marička, myslím si, že by vás potkalo nesmírné štěstí; pan Miroslav Zikmund se přátelil také s naším Janem Přídalem.



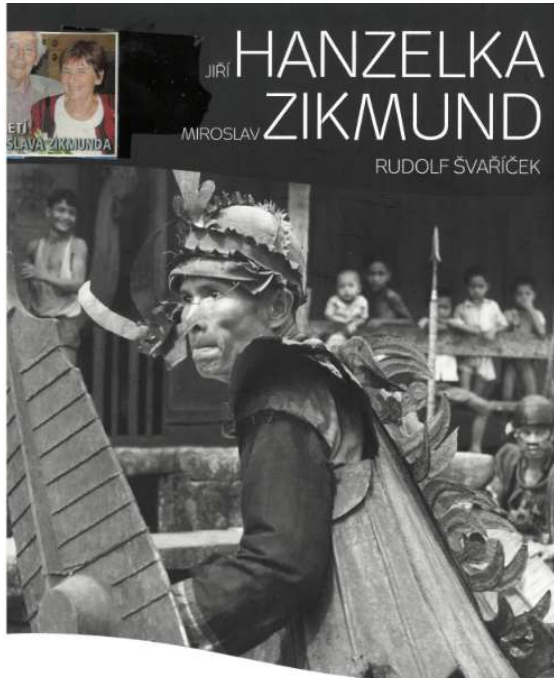
Když paní Marie od pana Zikmunda dostala knihu s věnováním, bylo to něco neuvěřitelného.

*Maice*

*někdejší obdivovatelce*

*Miroslav Zikmund*

*Vřesovice 20.4.2001*



PAST NA ROVNÍKU



Je pro nás ctí, že jsme mohly prostřednictvím této vzpomínky předat poselství pánů Hanzelky a nedávno zesnulého Zikmunda nejmladší generaci.

**Čest jejich památce!**

Paní Marie Přidalová a Monika Prokopová (9.C)

# Očekávání

Doba adventu je naprosto kouzelná. Jakoby svět byl úplně jiný. Noc z 30. listopadu na 1. prosince mění zcela vše.

A také mění! Ráno se probudíte a už je to tu.

Je prosinec. Otevíráte v kalendáři první okénko a za pár dní zapálíte první svíčku. Svátky už jsou cítit ve vzduchu. S maminkou pečete v kuchyni lahodné cukroví a za okny se začíná snášet lehký bílý prášek na zem. Další den se sypou nádherné bílé vločky a sníh zasypává celé město, sněží celý den.

Proč ale zůstat doma, venku je toho tolik k vidění. Děti objevily zamrzlé chodníky a radost je slyšet všude. V parku se na všechny strany usmívají sněhuláci, doufají v život delší než jeden den.

Náměstí přivítalo stánkaře a vůně skořice a vanilky se line do všech stran. Pár dní před Štědrým dnem se začnou prodávat kapři.

Na hemžení se shora dívá vánoční stromeček, který stále připomíná výjimečnost těchto chvil.

Někteří lidé pobíhají po městě jako srnky a snaží se sehnat poslední dárky pro svoje nejbližší.

Kluziště vyzývá další návštěvníky, aby mohli na ledové ploše předvést eleganci svého pohybu.

A konečně je tu den, na který jsme tolik čekali! Je to den mnohem více kouzelný než kterýkoliv jiný.

Velkolepě svátečně vyzdobený stůl se spoustou jídla, vánoční atmosféra kolem, všudypřítomná vůně jehličí. Všichni u stolu cítí radost a pohodu, oči září.

Vždy si uvědomím vzácnost těchto okamžiků. Miluji tuto dobu. Každý rok mě vždy pohltí úplně stejným způsobem. Je to krásné období...

TICHÁ NOC  
Musical score for piano and voice, including lyrics in Czech and German.

1. TICHÁ NOC, MĚLKŮN!  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.

2. TICHÁ NOC, MĚLKŮN!  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.

3. TICHÁ NOC, MĚLKŮN!  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.  
Tělo tě v hluboké spánku.



**Linda Motalová, 9.B**